

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p> <p>■ מקרא-key:</p>

חגיגה-הכל חייבין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
הכל חייבין בראייה, חוץ מחרש, שוטה, וקטן, וטומטום, ואנדרוגינוס, ונשים, ועבדים שאינם משוחררים, החיגר, והסומא, והחולה, והזקן, ומי שאינו יכול לעלות ברגליו.													■
איזהו קטן - כל שאינו יכול לרכוב על כתפיו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית	בית שמאי												◆
כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית, שנאמר (שמות כ"ג) שלש רגלים.	בית הלל												◆
הראייה שתי כסף, והחגיגה מעה כסף.	בית שמאי												◆
הראייה מעה כסף, והחגיגה שתי כסף.	בית הלל												◆
הכל לאתווי מאי?													^
לאתווי מי שחציו עבד וחציו בן חורין.													! ◆
מי שחציו עבד וחציו בן חורין פטור מן הראייה, הכל לאתווי מאי?	ולרבינא, דאמר:												⚡ ◆
לאתווי חיגר ביום ראשון ונתפשט ביום שני.													! ◆
הניחא למאן דאמר כולן תשלומין זה לזה, אלא למאן דאמר כולן תשלומין דראשון - הכל לאתווי מאי?													⚡ ◆
לאתווי סומא באחת מעיניו. ודלא כי האי תנא.													! ◆
סומא באחת מעיניו פטור מן הראייה, שנאמר (שמות כ"ג) יראה יראה - כדרך שבא לראות כך בא ליראות, מה לראות בשתי עיניו - אף ליראות בשתי עיניו.	דתניא, יוחנן בן דהבאי אומר משום רבי יהודה:												■
ואיבעית אימא: לעולם כדאמרי מעיקרא, ודקא קשיא לך הא דרבינא - לא קשיא כאן - כמשנה ראשונה, כאן - כמשנה אחרונה.													! ◆
מי שחציו עבד וחציו בן חורין - עובד את רבו יום אחד ואת עצמו יום אחד	דתנן: בית הלל												◆ ■ ! ◆
תקנתם את רבון, ואת עצמו לא תקנתם לישא שפחה - אינו יכול, בת חורין - אינו יכול, ליבטיל? והלא לא נברא העולם אלא לפריה ורביה, שנאמר (ישעיהו מ"ה) לא תהו בראה לשבת יצרה אלא, מפני תיקון העולם כופין את רבו ועושה אותו בן חורין, וכותב לו שטר על חצי דמיו.	אמרו להם בית שמאי:												◆ ! ◆
והזרו בית הלל להורות כדברי בית שמאי.													■ !
חוץ מחרש שוטה וקטן כו'.													■
קתני חרש דומיא דשוטה וקטן, מה שוטה וקטן - דלאו בני דעה, אף חרש - דלאו בר דעה הוא.													■ ◆
חרש שדיברו חכמים בכל מקום - שאינו שומע ואינו מדבר. הא מדבר ואינו שומע, שומע ואינו מדבר - חייב.	וקמ"ל כדתנן:												■ ◆
המדבר ואינו שומע - זהו חרש, שומע ואינו מדבר זהו אלם, זהו זה הרי הן כפקחין לכל דבריהם.	תנינא להא, דת"ר:												■
וממאי דמדבר ואינו שומע זהו חרש, שומע ואינו מדבר זהו אלם													^
דכתיב (תהלים ל"ח) ואני כחרש לא אשמע וכאלם לא יפתח פיו.													!
ואיבעית אימא, כדאמרי אינשי: אישתקיל מילוליה.													!
מדבר ואינו שומע שומע ואינו מדבר חייב													■
מדבר ואינו שומע, שומע ואינו מדבר - פטור	והתניא:												⚡ ◆
חסורי מיחסרא, והכי תנני: הכל חייבין בראייה ובשמחה, חוץ מחרש המדבר ואינו שומע, שומע ואינו מדבר, שפטור מן הראייה. ואף על פי שפטור מן הראייה - חייב בשמחה. ואת שאינו לא שומע ולא מדבר, ושוטה וקטן - פטור אף מן השמחה, הואיל ופטורים מכל מצות האמורות בתורה.	רבינא ואיתימא רבא:												!
הכל חייבין בראייה ובשמחה - חוץ מחרש המדבר ואינו שומע, שומע ואינו מדבר - שפטורין מן הראייה. ואף על פי שפטור מן הראייה חייב בשמחה. ואת שאינו לא שומע ולא מדבר, ושוטה וקטן - פטורין אף מן השמחה, הואיל ופטורין מכל מצות האמורות בתורה.	תניא נמי הכי:												■ ■ ◆
מאי שנא לענין ראייה דפטירי, ומאי שנא לענין שמחה דמחייבי? -													^

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

חגיגה-הכל חייבין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י		
לענין ראיה גמר ראיה ראיה מהקהל, דכתיב (דברים ל"א) הקהל את העם האנשים והנשים והטף וכתוב (דברים ל"א) בבא כל ישראל לראות.											⊖	ג.	
והתם מנלן? -										^		ג.	
דכתיב (דברים ל"א) למען ישמעו ולמען ילמדו,										!		ג.	
למען ישמעו - פרט למדבר ואינו שומע, ולמען ילמדו - פרט לשומע ואינו מדבר.	ותניא:									!	⊖	ג.	
למימרא דכי לא משתעי לא גמר?										⚡		ג.	
והא הנהו תרי אילמי דהוו בשבבותיה דרבי, בני בריתיה דרבי יוחנן בן גודגדא, ואמרי לה בני אחתיה דרבי יוחנן, דכל אימת דהוה עייל רבי לבי מדרשא הוה עיילי ויבתי קמיהו, ומניידי ברישייהו ומרחשין שפוותיהו. ובעי רבי רחמי עלייהו ואיתסו, ואשתכח דהוה גמירי הלכתא וספרא וספרי וכולה תלמודא קרי ביה למען ילמדו.	מר זוטרא:									!	⊖	ג.	
ודאי למען ילמדו הוא, דאי סלקא דעתך למען ילמדו וכיון דלא משתעי לא גמר, וכיון דלא שמע לא גמר - האי מלמען ישמעו נפקא אלא ודאי למען ילמדו הוא.	רב אשי									!		ג.	
חרש באזנו אחת פטור מן הראיה, שנאמר (דברים ל"א) באזניהם.	רבי תנחום:										⊖	ג.	
והאי באזניהם מבעי ליה: באזניהם דכולהו ישראל											⚡	ג.	
ההוא מנגד כל ישראל נפקא. -											!	ג.	
אי מנגד כל ישראל הוה אמנא: אף על גב דלא שמעי, כתב רחמנא באזניהם - והוא דשמעי											⚡	ג.	
ההוא מלמען ישמעו נפקא.											!	ג.	
חזיר ברגלו אחת - פטור מן הראיה, שנאמר רגלים.	רבי תנחום:											■	ג.
והא רגלים מבעי ליה פרט לבעלי קבין											⚡	⊖	ג.
ההוא מפעמים נפקא.											!	⊖	ג.
פעמים, אין פעמים אלא רגלים, וכן הוא אומר (ישעיהו כ"ו) תרמסנה רגל רגלי עני פעמי דלים ואומר (שיר השירים ז) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב.	דתניא:										■	ג.	
מאי דכתיב מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב - כמה נאין רגליהן של ישראל בשעה שעולין לרגל, בת נדיב - בתו של אברהם אבינו שנקרא נדיב, שנאמר (תהלים מ"ז) נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברהם. אלהי אברהם ולא אלהי יצחק ויעקב? אלא: אלהי אברהם שהיה תחילה לגרים.	דרש רבא:										■	⊖	ג.
מאי דכתיב (בראשית ל"ז) והבורק אין בו מים ממשמע שנאמר והבורק איני יודע שאין בו מים? אלא: מים אין בו, אבל נחשים ועקרבים - יש בו.	אמר רב כהנא, דרש רב נתן בר מניומי משום רבי תנחום:										■	⊖	ג.
מעשה ברבי יוחנן בן ברוקה ורבי אלעזר (בן) חסמא שהלכו להקביל פני רבי יהושע בפקיעין,	תנו רבנן:										○	⊖	ג.
מה חידוש היה בבית המדרש היום?	אמר להם: [ר' יהושע]										○	ג.	
תלמידיך אנו, ומימך אנו שותין.	אמרו לו:										○	ג.	
אף על פי כן, אי אפשר לבית המדרש בלא חידוש, שבת של מי היתה? -	אמר להם:										○	ג.	
שבת של רבי אלעזר בן עזריה היתה. -	[אמרו לו:]										○	ג.	
ובמה היתה הגדה היום?	[אמר להם:]										○	⊖	ג.
בפרשת הקהל. -	אמרו לו:										○	ג.	
ומה דרש בה?	[אמר להם:]										○	ג.	
(דברים ל"א) הקהל את העם האנשים והנשים והטף אם אנשים באים ללמוד, נשים באות לשמוע, טף למה באין? כדי ליתן שכר למביאייהו.	[דרש רבא"ע]										○	⊖	ג.
מרגלית טובה היתה בידכם ובקשתם לאבדה ממני	אמר להם:										○	ג.	

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

חגיגה-הכל חייבין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
(דברים כ"ו) את ה' האמרת היום וה' האמירך היום אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם, ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם - אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם דכתיב (דברים ו') שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם שנאמר: (דברי הימים א' י"ז) ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ.	ועוד דרש: [ראב"ע]											ג.
(קהלת י"ב) דברי חכמים כדרבנות וכמסמרות נטועים בעלי אספות נתנו מרעה אחד. למה נמשלו דברי תורה לדרבן? לומר לך: מה דרבן זה מכון את הפרה לתלמיה להוציא חיים לעולם, אף דברי תורה מכונין את לומדיהן מדרכי מיתה לדרכי חיים.	ואף הוא פתח ודרש: [ראב"ע] מהרש"א-ר' יהושע											ג:
אי מה דרבן זה מטלטל אף דברי תורה מטלטלין - תלמוד לומר מסמרות.												ג.
אי מה מסמר זה חסר ולא יתר אף דברי תורה חסירין ולא יתירין - תלמוד לומר נטועים, מה נטיעה זו פרה ורבה - אף דברי תורה פריין ורביין.												ג.
בעלי אספות - אלו תלמידי חכמים שיושבין אסופות ועוסקין בתורה, הללו מטמאין והללו מטהרין, הללו אוסרין והללו מתירין, הללו פוסלין והללו מכשירין.												ג.
שמא יאמר אדם: היאך אני למד תורה מעתה? תלמוד לומר: כולם נתנו מרעה אחד - אל אחד נתנן, פרנס אחד אמרו, מפי אדון כל המעשים ברוך הוא, דכתיב (שמות כ') וידבר אליהם את כל הדברים האלה. אף אתה עשה אוניך כאפרכסת, וקנה לך לב מבין לשמוע את דברי מטמאים ואת דברי מטהרים, את דברי אוסרין ואת דברי מתירין, את דברי פוסלין ואת דברי מכשירין.												ג.
בלשון הזה אמר להם: אין דור יתום שרבי אלעזר בן עזריה שרוי בתוכו.	[ר' יהושע]											ג.
ולימרו ליה בהדיא?												ג.
משום מעשה שהיה.												ג.
מעשה ברבי יוסי בן דורמסקית שהלך להקביל פני רבי אלעזר בלוד, אמר לו: מה חידוש היה בבית המדרש היום? -	דתינא:											ג.
נמנו וגמרו: עמון ומואב מעשרין מעשר עני בשביעית.	אמר ליה: [ר' יוסי בן דורמסקית]											ג.
יוסי: פשוט ידיך וקבל עיניך.	אמר לו: [ר"א]											ג.
פשוט ידיו וקבל עיניו.												ג.
(תהלים כ"ה) סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם.	בכה רבי אלעזר ואמר:											ג.
לך אמור להם: אל תחושו למנינכם, כך מקובלני מרבן יוחנן בן זכאי, ששמע מרבן, ורבן מרבן: הלכתא למשה מסיני, עמון ומואב מעשרין מעשר עני בשביעית. מה טעם? הרבה כרכים כבשו עולי מצרים ולא כבשו עולי בבל, מפני שקדושה ראשונה קדשה לשעתה ולא קדשה לעתיד לבא, והנהחום כדי שיסמכו עליהן עניים בשביעית.	אמר לו: [ר"א]											ג.
לאחר שנתיישבה דעתו, אמר: יהי רצון שיחזרו עיני יוסי למקומו. וחזרו.	תנא:											ג.
איזהו שוטה? היוצא יחידי בלילה, והלך בבית הקברות, והמקרע את כסותו.	תנו רבנן:											ג.
עד שיהו כולן בבת אחת.	איתמר, רב הונא:											ג.
אפילו באחת מהן.	רבי יוחנן											ג.
היכי דמי? אי דעביד להו דרך שטות - אפילו בהדא נמי אי דלא עביד להו דרך שטות - אפילו כולהו נמי לא.												ג.
לעולם דקא עביד להו דרך שטות, והלך בבית הקברות - אימור כדי שתשרה עליו רוח טומאה הוא דקא עביד, והיוצא יחידי בלילה - אימור גנדרפס אחדיה, והמקרע את כסותו - אימור בעל מחשבות הוא. כיון דעבדינהו לכולהו - היה להו כמי שנחט שור חמור וגמל, ונעשה מועד לכל.												ג.
אי שמיע ליה לרב הונא הא דתינא: אי זהו שוטה? זה המאבד כל מה שנותנים לו, הוה הדר ביה.	רב פפא:											ד.
כי הוה הדר ביה - ממקרע כסותו הוא דהוה הדר ביה, דדמיא להא, או דלמא מכולהו הוה הדר?	איבעיא להו:											ד.
תיקו.												ד.
וטומטום ואנדרוגינוס כו'.												ד.
זכור - להוציא את הנשים, זכורך - להוציא טומטום ואנדרוגינוס, כל זכורך - לרבות את הקטנים.	תנו רבנן:											ד.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

חגיגה-הכל חייבין		Talmud Navigator																		
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ								
זכור - להוציא את הנשים.	אמר מר:											■	ד.							
הא - למה לי קרא? מכדי מצות עשה שהזמן גרמא הוא, וכל מצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות												⚡	◇	ד.						
אצטריך סלקא דעתך אמינא: נילף ראייה ראייה מהקהל מה להלן נשים חייבות - אף כאן נשים חייבות, קמשמע לן.												!	◇	ד.						
זכור - להוציא טומטום ואנדרוגיניוס.	אמר מר:												■	ד.						
בשלמא אנדרוגיניוס - אצטריך, סלקא דעתך אמינא: הואיל ואית ליה צד זכרות - ליחייב, קמשמע לן דבריה בפני עצמו הוא, אלא טומטום ספיקא הוא, מי אצטריך קרא למעוטי ספיקא?													⚡	◇	ד.					
כשביציו מבחין.	אביי:												!	◇	ד.					
כל זכור - לרבות את הקטנים.	אמר מר:													■	< ד.					
חזין מחרש שוטה וקטן	והתנן:													⚡	◇	ד.				
לא קשיא כאן - בקטן שהגיע לחינוך, כאן - בקטן שלא הגיע לחינוך	אביי:													!	◇	ד.				
קטן שהגיע לחינוך דרבנן היא														⚡	◇	ד.				
אין הכי נמי, וקרא אסמכתא בעלמא.														!	◇	ד.				
ואלא קרא למאי אתא? -														⚡	◇	ד.				
לכדאחרים.														!	◇	ד.				
המקמץ, והמצרף נחשת, והבורסי - פטורין מן הראייה, משום שנאמר (שמות כ"ג) כל זכור, מי שיכול לעלות עם כל זכור, יצאו אלו שאינן ראויין לעלות עם כל זכור.	דתניא: אחרים אומרים:													!	◇	ד.				
נשים ועבדים שאינן משוחררים וכו'.															■	< ד.				
בשלמא נשים - כדאמרן, אלא עבדים מנלן?															^	◇	ד.			
אמר קרא (שמות כ"ג) אל פני האדן ה' - מי שאין לו אלא אדון אחד, יצא זה שיש לו אדון אחר.	רב הונא:														⚡	◇	ד.			
הא למה לי קרא? מכדי, כל מצוה שהאשה חייבת בה - עבד חייב בה, כל מצוה שאין האשה חייבת בה - אין העבד חייב בה, דגמר לה לה מאשה.															⚡	◇	ד.			
אמר רבינא: לא נצרכה אלא למי שחציו עבד וחציו בן חורין.	רבינא														⚡	◇	ד.			
דיקא נמי, דקתני: נשים ועבדים שאינן משוחררין, מאי שאינן משוחררין? אילימא שאינן משוחררין כלל - לייתי עבדים סתמא אלא לאו: שאינן משוחררין לגמרי, ומאי ניהו - מי שחציו עבד וחציו בן חורין, שמע מינה.															■	◇	ד.			
והחגיגה והסומא וחולה והזקן.																■	< ד.			
(שמות כ"ג) רגלים - פרט לבעלי קבין.	תנו רבנן:															■	◇	ד.		
רגלים - פרט לחיגר. ולחולה, ולסומא, ולזקן, ולשאינו יכול לעלות ברגליו.	דבר אחר:															■	◇	ד.		
ושאינו יכול לעלות ברגליו לאתווי מאי?																^	◇	ד.		
לאתווי מפנקי, דכתיב (ישעיהו א') כי תבאו לראות פני מי בקש זאת מידכם רמס חצרי.	רבא:															!	◇	ד.		
הערל והטמא פטורין מן הראייה.	תנא:																■	ד.		
בשלמא טמא - דכתיב (דברים י"ב) ובאת שמה והבאתם - שמה, כל שישנו בביאה - ישנו בהבאה, וכל שאינו בביאה - אינו בהבאה. אלא ערל מנלן?																	^	◇	ד.	
הא מני - רבי עקיבא היא, דמרבי לערל כטמא.																	!	◇	ד.	
(ויקרא כ"ב) איש איש - לרבות את הערל.	דתניא, רבי עקיבא																!	◇	ד.	
טמא פטור מן הראייה, דכתיב ובאת שמה והבאתם שמה כל שישנו בביאה - ישנו בהבאה, וכל שאינו בביאה - אינו בהבאה.	תנו רבנן:																	■	◇	ד.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>■ מימרא-statement ⊗ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p> <p>■ מיקרא-key:</p>
--

חגיגה-הכל חייבין		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד
סומא באחת מעיניו פטור מן הראייה, שנאמר יראה יראה - כדרך שבא לראות כך בא ליראות, מה בא לראות בשתי עיניו - אף ליראות בשתי עיניו.	רבי יוחנן בן דהבאי אומר משום רבי יהודה:														■
רב הונא, כי מטי להאי קרא יראה יראה בכי, אמר: עבד שרבו מצפה לו לראותו יתרחק ממנו? דכתיב כי תבאו לראות פני מי בקש זאת מידכם רמס חצרי.	[רב הונא]														○ ◊
רב הונא כי מטי להאי קרא בכי: (דברים כ"ז) וזבחתי שלמים ואכלת שם, עבד שרבו מצפה לאכול על שלחנו יתרחק ממנו? דכתיב (ישעיהו א') למה לי רב זבחיכם יאמר ה'!	[רב הונא]														○ ◊
רבי אלעזר כי מטי להאי קרא בכי: (בראשית מ"ה) ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבהלו מפניו. ומה תוכחה של בשר ודם - כך, תוכחה של הקדוש ברוך הוא - על אחת כמה וכמה	[רבי אלעזר]														○ ◊
רבי אלעזר כי מטי להאי קרא בכי: (שמואל א' כ"ח) ויאמר שמואל אל שאול למה הרגזתני להעלות אתי. ומה שמואל הצדיק היה מתיירא מן הדין, אנו - על אחת כמה וכמה	[רבי אלעזר]														○ ◊
שמואל מאי היא?															^
דכתיב (שמואל א' כ"ח) ותאמר האשה אל שאול אלהים ראיתי עלי, עלים - תרי משמע, חד - שמואל, ואידך - דאזל שמואל ואתייה למשה בהדיה. אמר ליה: דלמא חס ושולם לדינא מתבעינא, קום בהדאי דליכא מילתא דכתבת באורייתא דלא קיימתייה.															!
רבי אמי כי מטי להאי קרא בכי: (איכה ג') יתן בעפר פיהו אולי יש תקוה, אמר: כולי האי - ואולי?	[רבי אמי]														○ ◊
רבי אמי כי מטי להאי קרא בכי: (צפניה ב') בקשו צדק בקשו ענוה אולי תסרתו ביום אף ה', אמר: כולי האי - ואולי?	[רבי אמי]														○ ◊
רבי אסי, כי מטי להאי קרא בכי: (עמוס ה') שנאו רע ואהבו טוב והציגו בשער משפט אולי יחנן ה' [אלהין] צבאות, כולי האי - ואולי?	[רבי אסי]														○ ◊
רב יוסף כי מטי להאי קרא בכי: (משלי י"ג) ויש נספה בלא משפט אמר: מי איכא דאזיל בלא זמניה?	[רב יוסף]														○ ◊
אין, כי הא דרב ביבי בר אבבי הוה שכיה גביה מלאך המות. אמר ליה לשלוחיה: זיל אייתי לי מרים מגדלא שיער נשייא. אזל אייתי ליה מרים מגדלא דרדקי.															○ ◊
אמר ליה: אנא מרים מגדלא שיער נשייא אמרי לך															○
אמר ליה: אי הכי אהדרה															○
אמר ליה: הואיל ואייתיה - ליהוי למניינא. אלא היכי יכלת לה? הות נקיסא מתארא בידה, והות קא שגרא ומחריא תגורא. שקלתא ואנחתא אגבה דכרעה, קדחא ואיתרע מזלה, ואייתיה.															○
אמר ליה רב ביבי בר אבבי: אית לכו רשותא למיעבד הכי? -															○
אמר ליה: ולא כתיב ויש נספה בלא משפט? -															○
אמר ליה: והכתיב (קהלת א') דור הלך ודור בא -															○
אמר: דרעינא להו אנא עד דמלו להו לדרא, והדר משלימנא ליה לדומה. -															○
אמר ליה: סוף סוף, שניה מאי עבדת? -															○
אמר: אי איכא צורבא מרבנן דמעביר במיליה מוסיפנא להו ליה, והויה חלופיה.															○
רבי יוחנן כי מטי להאי קרא בכי: (איוב ב') ותסיתני בו לבלעו חנם עבד שרבו מסיתין לו וניסת, תקנה יש לך?	[רבי יוחנן]														○ ◊
רבי יוחנן, כי מטי להאי קרא בכי: (איוב ט"ו) הן בקדשו לא יאמין, אי בקדושו לא יאמין - במאן יאמין?	[רבי יוחנן]														○ ◊
ימא חד הוה קא אזיל באורחא, חזייה לההוא גברא דהוה מנקיט תאני, שביק הנך דמטו, ושקיל הנך דלא מטו.															○
אמר ליה: לאו הני מעלן טפי? -															○
אמר ליה: הני לאורחא בעינן להו, הני - נטרן, והני - לא נטרן.															○
אמר: היינו דכתיב הן בקדשו לא יאמין.															■

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>■ מירא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p> <p>■ מקרא-key:</p>

חגיגה-הכל חייבין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ
איני? והא הוא תלמידא דהוה בשיבבותיה דרבי אלכסנדרי ושכיב אדווטר, ואמר: אי בעי האי מרבנן הוה חי. ואם איתא - דלמא מהן בקדשו לא יאמין הוה													¿	◇
ההוא מבעט ברבותיו הוה.													!	◇
רבי יוחנן כי מטי להאי קרא בכי: (מלאכי ג') וקרבתו אליכם למשפט והייתי עד ממהר במכשפים ובמנאפים ובנשבעים לשקר ובעשקי שכר שכיר, עבד שרבו מקרבו לדונו, וממהר להעידו, תקנה יש לו?	[רבי יוחנן]													○ ◇
אוי לנו ששקל עלינו הכתוב קלות כחמורות.	רבי יוחנן בן זכאי:												■ ○	◇
כל המטה דינו של גר - כאילו מטה דינו של מעלה, שנאמר (מלאכי ג') ומטי גר - ומטי כתיב.	ריש לקיש:												■ ○	◇
כל העושה דבר ומתחרט בו - מוחלין לו מיד, שנאמר (מלאכי ג') ולא יראוני, הא יראוני - מוחלין להם מיד.	רבי חנינא בר פפא:												■ ○	◇
רבי יוחנן כי מטי להאי קרא בכי. (קהלת י"ב) כי את כל מעשה האלהים יבא במשפט על כל נעלם, עבד שרבו שוקל לו שגגות כזונות תקנה יש לו?														○ ◇
מאי על כל נעלם?													^	
זה ההורג כינה בפני חברו ונמאס בה.	רב:												◆ !	◇
זה הרק בפני חברו ונמאס.	שמואל:												◆ !	◇
מאי אם טוב ואם רע?													^	◇
זה הנותן צדקה לעני בפרהסיא.	דבי רבי ינאי:												!	◇
כי הא דרבי ינאי חזייה לההוא גברא דקא יהיב זוזא לעני בפרהסיא, אמר ליה: מוטב דלא יהבת ליה מהשתא דיהבת ליה וכספתיה.													○	
זה הנותן צדקה לאשה בסתר, דקא מייתי לה לידי חשדא.	דבי רבי שילא:												◆ !	◇
זה המשגר לאשתו בשר שאינו מחותך בערבי שבתות.	רבא:												◆ !	◇
והא רבא משגך													¿	
שאני בת רב חסדא דקים ליה בגווה דבקיאה.													!	
רבי יוחנן כי מטי להאי קרא בכי: (דברים ל"א) והיה כי תמצאן אתו רעות רבות וצרות, עבד שרבו ממציא לו רעות וצרות תקנה יש לו?														○ ◇
מאי רעות וצרות?													^	
רעות שנעשות צרות זו לזו, כגון זיבורא ועקרבא.	רב:												◆ !	◇
זה המציא לו מעות לעני בשעת דוחקו.	שמואל:												◆ !	◇
היינו דאמרי אינשי זוזא לעללא לא שכיחא, לתליתא - שכיח.	רבא:												■	
(דברים ל"א) וחרה אפי בו ביום ההוא ועזבתים והסתרתי פני מהם,														○ ◇
כל שאינו בהסתר פנים - אינו מהם, כל שאינו בוהיה לאכל אינו מהם.	רב ברדלא בר טביומי אמר רב:												■ ○	◇
אמרו ליה רבנן לרבא: מר לא בהסתר פנים איתיה, ולא בוהיה לאכל איתיה													¿	
אמר להו: מי ידעיתו כמה משדרנא בצנעא בי שבור מלכא?													!	
אפילו הכי יהבו ביה רבנן עינייהו. אדהכי שדור דבי שבור מלכא וגרבוהו.													○	
כל מקום שנתנו חכמים עיניהם - או מיתה או עוני.	אמר, היינו דתניא: אמר רבן שמעון בן גמליאל:												■	
(דברים ל"א) ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא,														○ ◇
אמר הקדוש ברוך הוא: אף על פי שהסתרתי פני מהם - בחלום אדבר בו.	רבא:												■	◇

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p> <p>מקרא-key:</p>

חגיגה-הכל חייבין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ
ידו נטויה עלינו, שנאמר (ישעיהו נ"א) ובצל ידי כסיתיך.	רב יוסף:												■	◊
רבי יהושע בן חנניה הוה קאי בי קיסר, אחוי ליה ההוא מינא: עמא דאהדרינהו מריה לאפיה מיניה.													○	◊
אחוי ליה: ידו נטויה עלינו.													○	◊
אמר ליה קיסר לרבי יהושע: מאי אחוי לך?													○	
עמא דאהדרינהו מריה לאפיה מיניה, ואנא מחוינא ליה: ידו נטויה עלינו.													○	
אמרו ליה לההוא מינא: מאי אחויית ליה? -													○	
עמא דאהדרינהו מריה מיניה													○	
ומאי אחוי לך?													○	
לא ידענא.													○	
אמרו: גברא דלא ידע מאי מחו ליה, במחוג יחוי קמי מלכא? אפקוהו וקטלוהו.													○	
כי קא ניחא נפשיה דרבי יהושע בן חנניה אמרו ליה רבנן: מאי תיהוי עלן ממנאי?													○	◊
אמר להם: (ירמיהו מ"ט) אבדה עצה מבנים נסרחה חכמתם. כיון שאבדה עצה מבנים - נסרחה חכמתן של אומות העולם.	[רבי יהושע בן חנניה]												■	○
ואי בעית אימא מהכא (בראשית ל"ג) ויאמר נסעה ונלכה ואלכה לנגדך.													■	○
רבי אילא הוה סליק בדרגא דבי רבה בר שילא, שמעיה לינוקא דהוה קא קרי (עמוס ד') כי הנה יוצר הרים וברא רוח ומגיד לאדם מה שחוו. אמר: עבד שרבו מגיד לו מה שיחוו, תקנה יש לו?	[רבי אילא]												■	○
מאי מה שחוו?													^	
אפילו שיחה יתירה שבין איש לאשתו מגידים לו לאדם בשעת מיתה.	רב:												!	◊
איני? והא רב כהנא הוה גני תותי פורייה דרב, ושמעיה דסח וצחק ועשה צרכיו, אמר: דמי פומיה דרב כמאן דלא טעים ליה תבשילא,													⚡	
אמר ליה: כהנא, פוק, לאו אורח ארעא													○	
לא קשיא כאן - דצריך לרצויה, הא - דלא צריך לרצויה.													!	
(ירמיהו י"ג) ואם לא תשמעוהו במסתרים תבכה נפשי מפני גוה													○	◊
מקום יש לו להקדוש ברוך הוא ומסתרים שמו.	רב שמואל בר אינא משמיה דרב:												■	◊
מאי מפני גוה?													^	
מפני גאוותן של ישראל שניטלה מהם ונתנה לנכרים.	רב שמואל בר יצחק:												◆	!
מפני גאוותה של מלכות שמים.	רבי שמואל בר נחמני												◆	!
ומי איכא בכיה קמיה הקדוש ברוך הוא?													⚡	
אין עציבות לפני הקדוש ברוך הוא, שנאמר (דברי הימים א' ט"ו) הוד והדר לפניו עו וחדוה במקומו.	והאמר רב פפא:												■	⚡
לא קשיא: הא - בבתי גואי, הא - בבתי בראי.													!	◊
ובבתי בראי לא? והא כתיב (ישעיהו כ"ב) ויקרא אדני ה' צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד ולקרחה ולהגר שק													⚡	◊
שאני חרבין בית המקדש, דאפילו מלאכי שלום בכו, שנאמר (ישעיהו ל"ג) הן אראלם צעקו חצה מלאכי שלום מר יבכיון.													!	◊
(ירמיהו י"ג) ודמע תדמע ותרד עיני דמעה כי נשבה עדר ה'													○	◊
שלש דמעות הללו למה? אחת - על מקדש ראשון, ואחת - על מקדש שני, ואחת - על ישראל שגלו ממקומן.	רבי אלעזר:												◆	■

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p> <p>מקרא-key:</p>
--

חגיגה-הכל חייבין		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	
אחת על ביטול תורה.	ואיכא דאמרי:												◆	■	◊
בשלמא למאן דאמר על ישראל שגלו - היינו דכתיב כי נשבה עדר ה'. אלא למאן דאמר על ביטול תורה, מאי כי נשבה עדר ה'?													ז		
כיון שגלו ישראל ממקומן - אין לך ביטול תורה גדול מזה.													!		
שלשה הקדוש ברוך הוא בוכה עליהן בכל יום: על שאפשר לעסוק בתורה ואינו עוסק, ועל שאי אפשר לעסוק בתורה ועוסק, ועל פרנס המתגאה על הצבור.	תנו רבנן:													■	◊
רבי הוה נקיט ספר קינות וקא קרי בגויה. כי מטא להאי פסוקא (איכה ב') השליך משמים ארץ - נפל מן ידיה, אמר: מאיגרא רם לבירא עמיקתא.														○	◊
רבי ורבי חייא הוו שקלי ואזלי באורחא, כי מטו לההוא מתא אמרי: איכא צורבא מרבנן הכא, נזיל וניקביל אפיה.														○	◊
אמרי: איכא צורבא מרבנן הכא, ומאור עינים הוא.														○	
אמר ליה רבי חייא לרבי: תיב את, לא תזולזל בנשיאותך, איזיל אנא ואקביל אפיה.														○	
תקפיה ואזל בהדיה.														○	
כי הוו מיפטרי מיניה. אמר להו: אתם הקבלתם פנים הנראים ואינן רואין - תזכו להקביל פנים הרואים ואינן נראין.														○	◊
אמר ליה: איכו השתא מנעתן מהאי בירכתא.														○	
אמרו ליה: ממאן שמיעא לך?														○	
מפרקיה דרבי יעקב שמיע לי.														○	
דרבי יעקב איש כפר חיטייא הוה מקביל אפיה דרביה כל יומא, כי קש אמר ליה: לא נצטער מר, דלא יכיל מר.														○	
אמר ליה: מי זוטר מאי דכתיב בהו ברבנן (תהלים מ"ט) ויחי עוד לנצח לא יראה השחת כי יראה חכמים ימותו. ומה הרואה חכמים במיתתן יחיה, בחייהו - על אחת כמה וכמה.	[רבי יעקב איש כפר חיטייא]													○	◊
רב אידי אבוא דרבי יעקב בר אידי הוה רגיל דהוה אזיל תלתא ירחי באורחא וחד יומא בבי רב. והוה קרו ליה רבנן בר בי רב דחד יומא. חלש דעתיה. קרי אנפשיה (איוב י"ב) שחק לרעהו אהיה וגו'.	[רב אידי אבוא דרבי יעקב בר אידי]													■	◊
אמר ליה רבי יוחנן: במטותא מינד לא תעניש להו רבנן.														○	
נפק רבי יוחנן לבי מדרשא ודרש: (ישעיהו נ"ח) ואותי יום יום ידרשון ודעת דרכי יחפצון, וכי ביום דורשין אותו ובלילה אין דורשין אותו? אלא לומר לך: כל העוסק בתורה אפילו יום אחד בשנה - מעלה עליו הכתוב כאילו עסק כל השנה כולה. וכן במדת פורענות, דכתיב (במדבר י"ד) במספר הימים אשר תרתם את הארץ וכי ארבעים שנה חטאו? והלא ארבעים יום חטאן אלא לומר לך: כל העובר עבירה אפילו יום אחד בשנה - מעלה עליו הכתוב כאילו עבר כל השנה כולה.	[רבי יוחנן]													■	◊